

se smilil, in ki bi mu bil pripravljen pomagati. Zato se zelo začudi, ko pride k njemu v zapor Ferdinand, katerega še poznal ni. Prišlec ga nagovori:

»Rman, le pogum! Še nekaj dnij, pa bodeste prosti doma na Vidmu.«

Debelo ga pogleda Rman in zmaje z glavo, rekoč:

»Kdo pa si ti, ki tako govoriš?«

»Ej, Rman, veste, to se ne dá povedati tako naglo. Sedaj vam zadostuj, da sem vaš prijatelj, ki vam hoče pomoči.«

»Ti, da bi pomogel?«

»Da, jaz; preverili se bodeste kmalu o tem. Bojan in Marko sta zdrava, tudi Alenčici ni prehudo, in zato sem vam prišel povedat, da ne bodeste preveč skrbeli. Potrpite še nekaj dnij! O prvi priliki — bodeata vi in hči oproščena.«

»Neverjetno!«

»Verjemite in potrpite, pa ne izdajte se, ker sicer je vse izgubljeno.«

Po teh besedah je Ferdinand pustil Rmana samega, ki je začel živeti iz nova.

Ferdinand je opazoval v gradu zlasti vhod, oni most, ki se je dal vsakega večera tako lepo vzdigniti, da ni mogel nihče v grad ali iz grada. Sprijaznil se je tudi s tistim starim vratarjem, katerega glavna napaka je bila pijančevanje. Kadar je pa šel Ferdinand iz grada, ogledoval je okolico.

Četrty dan po prihodu v grad se napravi v dolino, da bi si ogledal vasi, kakor je rekel, v resnici pa le zato, da bi dobil Bojana in zvedel, kaj je ukrenil.

Kmalu ga dobi na Vidmu pri Močilarju. Začudi se Ferdinand zelo, ko mu pové Bojan, da je že ves narod po vaseh pripravljen. Saj se ni bil nadejal, da bi se ljudstvo dalo tako hitro pridobiti.

»In kaj si storil ti?« vpraša ga Bojan.

»Še nič, pa jutri se moram sniti s teboj in govoriti. Jutri ti razodenem svoj načrt.«

»Hiti, da se ljudstvo ne naveliča, in se ne ohladi njegova navdušenost.«

»Ne boj se! V dveh, treh dneh bode vsega konec.«

»Kaj pa oče in Alenčica?«

»Očeta sem potolažil in mu povedal, da bode kmalu prost, Alenčica je pa še bolna in se ji za sedaj ni bati grajščaka. Ti se pa skrivaj, zakaj on te še ni pozabil.«

»Dobro; ne pokažem se nobenemu grajščinskemu hlapcu. Ti pa tukaj vprašaj, kadar me bodeš iskal, kje sem, in zvedel bodeš.«

»Jutri pridem zopet. Sedaj treba srčnosti, zakaj življenje in smrt sta nama na izbero. Ali mi, ali grajščak, in gorjé nam, če ne zmoremo mi. Z Bogom, Bojan!«

»Z Bogom, Ferdinand!«

Nato odide Ferdinand nazaj v grad.

(Konec.)

Spoznanje.

Kar svet ima sladkostij, z vsèmi
Opiti sem se hôteł žejen,
Todà v nesrečne duše tèmei
Ugasnil mir je blagodejen.

Vihar osode je prihrúmel,
Zatrl sem v sebi nične sanje,
Po dolgih letih sem razumel,
Da ni življenje — uživanje.

A. M.

